

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

12 iulie 2012 *

„Concurență — Articolul 102 TFUE — Noțiunea «întreprindere» — Date din registrul comercial stocate într-o bază de date — Activitate de colectare și de punere la dispoziție a acestor date în schimbul unei remunerații — Incidența refuzului autorităților publice de a autoriza reutilizarea datelor menționate — Drept sui generis prevăzut la articolul 7 din Directiva 96/9/CE”

În cauza C-138/11,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Oberster Gerichtshof (Austria), prin decizia din 28 februarie 2011, primită de Curte la 21 martie 2011, în procedura

Compass-Datenbank GmbH

împotriva

Republik Österreich,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul K. Lenaerts (raportor), președinte de cameră, domnul J. Malenovský, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii G. Arestis și D. Šváby, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 2 februarie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Compass-Datenbank GmbH, de F. Galla, Rechtsanwalt,
- pentru Republik Österreich, de C. Pesendorfer și de G. Kunnert, în calitate de agenți;
- pentru Bundeskartellanwalt, de A. Mair, în calitate de agent;
- pentru Irlanda, de D. O’Hagan, în calitate de agent, asistat de P. Dillon Malone, BL;
- pentru guvernul olandez, de C. Wissels și de J. Langer, în calitate de agenți;
- pentru guvernul polonez, de M. Szpunar și de B. Majczyna, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

— pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, în calitate de agent;

— pentru Comisia Europeană, de M. Kellerbauer, de R. Sauer și de P. Van Nuffel, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 aprilie 2012,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 102 TFUE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Compass-Datenbank GmbH (denumită în continuare „Compass-Datenbank”), pe de o parte, și Republik Österreich, pe de altă parte, având ca obiect punerea la dispoziție a unor date din registrul comercial (denumit în continuare „Firmenbuch”) stocate într-o bază de date.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 La articolul 2 din Prima directivă 68/151/CEE a Consiliului din 9 martie 1968 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților în statele membre, în înțelesul articolului 58 al doilea paragraf din tratat, pentru protejarea intereselor asociațiilor sau terților (JO L 65, p. 8, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 iulie 2003 (JO L 221, p. 13, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 3, denumită în continuare „Directiva 68/151”), se enumeră actele și informațiile pe care trebuie să le vizeze publicitatea obligatorie.

- 4 Articolul 3 din Directiva 68/151, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/58, prevede:

„(1) În fiecare stat membru, fie la registrul central, fie la registrul comercial sau registrul societăților se deschide un dosar pentru fiecare dintre societățile înregistrate în registrul în cauză.

(2) Toate actele și informațiile care trebuie publicate în temeiul articolului 2 trebuie păstrate în dosar sau înregistrate în registru; obiectul transcrierilor în registru trebuie să apară în orice caz în dosar.

[...]

(3) Trebuie să fie posibilă obținerea unei copii integrale sau parțiale a tuturor actelor și informațiilor prevăzute la articolul 2, la cerere. De la 1 ianuarie 2007, cererile se pot depune la registru pe suport de hârtie sau pe cale electronică, la alegerea solicitantului.

[...]

Costul obținerii unei copii integrale sau parțiale a actelor și informațiilor prevăzute la articolul 2, fie că sunt pe suport de hârtie sau pe cale electronică, nu poate depăși costul administrativ.

[...]”

- 5 Conform articolului 7 alineatul (1) din Directiva 96/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 1996 privind protecția juridică a bazelor de date (JO L 77, p. 20, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 102), statele membre prevăd pentru „producătorul unei baze de date” un drept *sui generis* „de a interzice extragerea și reutilizarea ansamblului sau ale unei părți substanțiale, evaluată calitativ sau cantitativ, a conținutului acesteia, atunci când obținerea, verificarea sau prezentarea acestui conținut atestă o investiție substanțială din punct de vedere calitativ sau cantitativ”.
- 6 Directiva 2003/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 noiembrie 2003 privind reutilizarea informațiilor din sectorul public (JO L 345, p. 90, Ediție specială, 13/vol. 41, p. 73, denumită în continuare „Directiva ISP”) menționează în considerentul (5):

„Unul din principalele obiective ale instituirii unei piețe interne este crearea unor condiții care să conducă la dezvoltarea unor servicii care să se extindă pe întreg teritoriul Comunității. Informațiile din sectorul public constituie o materie primă importantă pentru produsele și serviciile cu conținut digital și devin o resursă de conținut din ce în ce mai importantă odată cu dezvoltarea serviciilor de conținut fără fir (wireless). Vasta acoperire geografică transfrontalieră va fi, de asemenea, esențială în acest context. Posibilitățile mai ample de reutilizare a informațiilor din sectorul public trebuie să permită întreprinderilor europene, *inter alia*, să își exploateze potențialul și să contribuie la creșterea economică și la crearea locurilor de muncă.”

- 7 Potrivit considerentului (9) al Directivei ISP:

„Prezenta directivă nu include obligația de a permite reutilizarea documentelor. Decizia de a permite sau nu reutilizarea lor aparține statelor membre sau organismului din sectorul public în cauză. Prezenta directivă se aplică documentelor care devin disponibile pentru reutilizare în momentul în care organisme din sectorul public acordă licențe, vând, diseminează, schimbă sau furnizează informații. [...]”

- 8 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva ISP are următorul cuprins:

„Prezenta directivă stabilește un set minim de norme privind reutilizarea, precum și mijloacele practice de facilitare a reutilizării documentelor existente deținute de organisme din sectorul public ale statelor membre.”

- 9 Articolul 2 punctul 4 din Directiva ISP definește reutilizarea documentelor din sectorul public ca fiind „utilizarea de către persoane fizice sau juridice a documentelor deținute de organisme din sectorul public în scopuri comerciale sau necomerciale diferite de scopul inițial din cadrul sarcinii publice pentru care au fost elaborate”.

Dreptul austriac

- 10 Conform articolului 1 din Legea privind registrul comercial (Firmenbuchgesetz, denumită în continuare „FBG”), scopul Firmenbuch este înregistrarea și punerea la dispoziția publicului a unor date care sunt supuse obligației de înregistrare potrivit acestei legi sau potrivit altor prevederi legale. Trebuie înregistrați toți subiecții de drept menționați la articolul 2 din FBG, precum întreprinzătorii individuali și diferitele forme de societăți care sunt enumerate în cuprinsul acestui articol.
- 11 Toți acești subiecți de drept trebuie să înregistreze anumite elemente enumerate la articolul 3 din FBG, precum denumirea socială, forma juridică, sediul, o descriere succintă a ramurii de activitate, eventuale sucursale, numele și data nașterii ale persoanelor având calitatea de reprezentant și data de începere a exercitării puterii de reprezentare și natura acesteia, precum și lichidarea sau deschiderea procedurii de insolvență.

- 12 La articolele 4-7 din FBG se prevăd cerințe speciale de înregistrare. Modificarea datelor înregistrate trebuie de asemenea declarată fără întârziere, conform articolului 10 din această lege. În temeiul articolului 24 din legea menționată, pot fi aplicate penalități de întârziere administrative pentru a se asigura comunicarea în totalitate și în timp util a informațiilor supuse obligației de declarare.
- 13 Potrivit articolului 34 din FBG, orice persoană are dreptul, în funcție de posibilitățile tehnice și de personal, să acceseze în mod individual, în vederea consultării, informațiile din Firmenbuch prin intermediul transferului electronic de date.
- 14 Din observațiile Comisiei Europene reiese că, în conformitate cu dispozițiile Legii privind răspunderea oficială (Amtshaftungsgesetz), Republik Österreich este răspunzătoare de exactitatea informațiilor comunicate în cadrul punerii în aplicare a FBG.
- 15 Taxele pentru consultări individuale și pentru consultări globale sunt stabilite de Regulamentul privind bazele de date ale registrelor comerciale (Firmenbuchdatenbankverordnung, denumit în continuare „FBDV”). Taxele încasate de agențiile intermediare și vărsate Republik Österreich sunt calculate, în esență, în funcție de natura informațiilor consultate.
- 16 Articolul 4 alineatul (2) din FBDV prevede că autorizația de a consulta Firmenbuch, conform articolului 34 și următoarelor din FBG, nu conferă, în afară de consultarea datelor, dreptul de a realiza acte de exploatare a acestora. Acest drept rămâne rezervat Republik Österreich, în calitate sa de fabricant al bazei de date, în conformitate cu dispozițiile articolului 76c și următoarelor din Legea privind drepturile de autor (Urheberrechtsgesetz, denumită în continuare „UrhG”), adoptate în cadrul transpunerii Directivei 96/9. Conform articolului 4 alineatul 1 din FBDV, baza de date a Firmenbuch este o bază de date protejată, în sensul articolului 76c din UrhG. Titularul drepturilor aferente acestei baze de date, în sensul articolului 76d din UrhG, este Republik Österreich.
- 17 Legea federală privind reutilizarea informațiilor de la entități publice (Bundesgesetz über die Weiterverwendung von Informationen öffentlicher Stellen, denumită în continuare „IWG”) a fost adoptată în vederea transpunerii Directivei ISP. IWG prevede posibilitatea de a invoca, în temeiul dreptului privat, un drept la reutilizarea documentelor împotriva entităților publice dacă acestea din urmă pun la dispoziție documente susceptibile de a fi reutilizate. Aceasta prevede, pe de altă parte, criterii aplicabile pentru stabilirea remunerațiilor care pot fi solicitate în acest scop. Accesul la datele din Firmenbuch nu intră însă sub incidența acestei legi.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

- 18 Compass-Datenbank este o societate cu răspundere limitată de drept austriac care exploatează o bază de date economice în vederea furnizării de servicii de informații. În 1984, aceasta a început să constituie o versiune electronică a acestei baze de date, bazată pe un fișier al cărui conținut era verificat, corectat și completat după ce era consultat Firmenbuch. În calitate de editor al *Zentralblatt für Eintragungen in das Firmenbuch der Republik Österreich* (Jurnalul centralizat pentru înscrierile în registrul comercial al Republicii Austria), aceasta a obținut datele respective, până în 2001, de la Centrul Federal de Prelucrare a Datelor, fără nicio restricție de utilizare a acestora. Compass-Datenbank a utilizat aceste date, printre altele, pentru a-și alimenta propria bază de date.
- 19 Pentru a presta servicii de furnizare de informații, Compass-Datenbank are nevoie de o punere la dispoziție cotidiană și actualizată a extraselor din Firmenbuch referitoare la întreprinderile care fac înscrieri sau radieri. Serviciile de furnizare de informații prestate astfel se bazează pe informațiile care figurează în Firmenbuch, la care se adaugă informații rezultate din cercetările efectuate de serviciile redacționale proprii ale Compass-Datenbank, precum și alte informații, precum cele care provin de la camerele de comerț.

- 20 În urma unei proceduri de cerere de ofertă, Republik Österreich, care ține Firmenbuch, a încredințat mai multor întreprinderi, în cursul anului 1999, înființarea de agenții intermediare pentru transmiterea, contra cost, a datelor din Firmenbuch (denumite în continuare „agențiile intermediare”). Aceste întreprinderi asigură interfața dintre clientul final și baza de date a Firmenbuch și încasează taxele, pe care le varsă Republik Österreich. Potrivit Comisiei, ca remunerație pentru activitățile lor, acestea pot factura clientului final, în plus față de aceste taxe, un supliment rezonabil. Este interzis agențiilor intermediare și clienților lor finali să creeze culegeri proprii în care să fie reproduse datele din Firmenbuch, să ofere ei înșiși datele respective sau să adauge publicitate conținutului sau prezentării acestora.
- 21 În cursul anului 2001, Republik Österreich a introdus pe rolul Handelsgericht Wien (Tribunalul Comercial din Viena) o acțiune având ca obiect, printre altele, să i interzică societății Compass-Datenbank utilizarea datelor din Firmenbuch, inclusiv stocarea, reproducerea sau transmiterea acestora unor terți. Litigiul dintre Republik Österreich și Compass-Datenbank s-a finalizat cu o decizie pronunțată de Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă) la 9 aprilie 2002, prin care aceasta a dispus ca întreprinderea menționată să înceteze, cu titlu provizoriu, să utilizeze baza de date a Firmenbuch în scopul actualizării propriei baze de date și, în special, să stocheze sau să reproducă în orice alt mod datele pe care acesta le conține pentru a le transmite sau a le pune la dispoziția unor terți ori pentru a extrage din Firmenbuch informații destinate unor terți, întrucât datele menționate nu erau dobândite în schimbul unei remunerații vărsate Republik Österreich.
- 22 În decizia de trimitere nu se indică dacă, ulterior, instanțele austriece au statuat pe fond în litigiul respectiv.
- 23 Procedura jurisdicțională separată declanșată de Compass-Datenbank și care constituie acțiunea principală aflată pe rolul Oberster Gerichtshof nu este descrisă în decizia de trimitere, însă Republik Österreich relatează diferitele etape ale acesteia în observațiile sale.
- 24 Astfel, la 21 decembrie 2006, Compass-Datenbank a introdus o acțiune pe rolul Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Tribunalul Regional pentru Cauze Civile din Viena), îndreptată împotriva Republik Österreich și prin care a solicitat să se dispună ca aceasta din urmă să pună la dispoziția sa, conform IWG și în schimbul unei remunerații adecvate, anumite documente din Firmenbuch. Concret, aceasta a solicitat să aibă acces la extrase din Firmenbuch care conțineau date actualizate referitoare la subiecți de drept înregistrați în acesta, care făcuseră obiectul unor înscrieri sau al unor radieri în ziua anterioară consultării, precum și la extrase din Firmenbuch care conțin date istorice.
- 25 Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien a respins, printr-o hotărâre din 22 ianuarie 2008, pretențiile Compass-Datenbank. Această respingere a fost confirmată de Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena) printr-o hotărâre din 19 decembrie 2008.
- 26 Sesizată cu recurs, Oberster Gerichtshof a considerat de asemenea, într-o decizie din 14 iulie 2009, că Compass-Datenbank nu beneficia de niciun drept în temeiul IWG. Cu toate acestea, a apreciat că, în argumentele invocate de întreprinderea menționată, anumite elemente permiteau să se considere că aceasta se putea întemeia pe dispoziții de dreptul concurenței, aplicând prin analogie dispozițiile din IWG referitoare la remunerații. În consecință, a anulat deciziile precedente și a însărcinat Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien să solicite societății Compass-Datenbank să indice dacă, în procedura respectivă, invoca drepturi întemeiate pe IWG sau drepturi întemeiate pe dreptul concurenței.
- 27 Întrebată cu privire la acest lucru, Compass-Datenbank a declarat în fața Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien că invoca expres dispozițiile din dreptul concurenței, aplicând prin analogie normele din IWG referitoare la remunerații, și și-a modificat concluziile în acest sens. Printr-o decizie din 17 septembrie 2009, această instanță s-a declarat incompetentă și a trimis cauza la Oberlandesgericht Wien, instanță competentă în materia concurenței.

- 28 În fața Oberlandesgericht Wien, Compass-Datenbank a solicitat, în esență, să se dispună ca Republik Österreich să pună la dispoziția sa documente actualizate din Firmenbuch și care conțin toate extrasele din acesta referitoare la întreprinderile care au făcut obiectul unor înregistrări sau al unor radieri în ziua anterioară acestei puneri la dispoziție, în schimbul unei „remunerații echitabile”. Cererea formulată de Compass-Datenbank era întemeiată în esență pe argumentul potrivit căruia Republik Österreich, ca întreprindere care ocupă o poziție dominantă pe piață, în sensul articolului 102 TFUE, era obligată să îi comunice datele din Firmenbuch, potrivit doctrinei cunoscute sub denumirea „doctrina facilităților esențiale”.
- 29 Oberlandesgericht Wien a respins acțiunea formulată de Compass-Datenbank printr-o decizie din 8 martie 2010. Compass-Datenbank a introdus recurs împotriva acestei decizii la Oberster Gerichtshof. Această din urmă instanță evidențiază în decizia de trimitere că interzicerea abuzurilor de poziție dominantă prevăzută la articolul 102 TFUE vizează întreprinderile, inclusiv întreprinderile publice, în măsura în care acestea exercită o activitate economică. Aceasta arată că, potrivit Hotărârii din 16 iunie 1987, Comisia/Italia (118/85, Rec., p. 2599, punctul 7), și Hotărârii din 16 martie 2004, AOK-Bundesverband și alții (C-264/01, C-306/01, C-354/01 și C-355/01, Rec., p. I-2493, punctul 58), un subiect de drept poate fi considerat întreprindere numai în ceea ce privește o parte din activitatea sa, dacă aceasta din urmă poate fi calificată drept economică, însă că, potrivit Hotărârii din 18 martie 1997, Diego Cali & Figli (C-343/95, Rec., p. I-1547), calitatea de întreprindere trebuie, în schimb, să fie exclusă în ceea ce privește organismele de stat dacă și în măsura în care acționează ca autorități publice.
- 30 Instanța de trimitere constată că prima problemă care se pune în acțiunea principală este aceea dacă, în cazul în care o autoritate publică „monopolizează” date care trebuie să fie înregistrate și făcute publice conform legii, reunindu-le într-o bază de date protejată printr-o *lex specialis*, această autoritate exercită o activitate care ține de prerogative de putere publică. Faptul că Republik Österreich, invocând protecția bazei de date din acțiunea principală în temeiul dreptului de proprietate intelectuală, nu se prevalează de dispoziții de drept public, ci de dispoziții de drept privat ar pleda împotriva calificării activității sale drept activitate care ține de exercitarea unor prerogative de putere publică. Instanța menționată atrage atenția că Republik Österreich nu acționează nici în interesul general, care constă, în opinia sa, în posibilitatea de a obține, datorită concurenței, o ofertă de servicii de furnizare de informații diversificată și economică.
- 31 Instanța de trimitere arată că, potrivit considerentelor (5) și (9) ale Directivei ISP, datele publice constituie o materie primă importantă pentru produsele și serviciile cu conținut digital și că este necesar să se permită întreprinderilor europene să își exploateze potențialul, ceea ce ar milita în favoarea aplicării, în speță, a dreptului concurenței, chiar dacă directiva menționată nu cuprinde nicio obligație de a autoriza reutilizarea datelor, ci lasă această decizie statelor membre.
- 32 Această instanță arată că, dacă activitatea Republik Österreich în discuție în acțiunea principală ar trebui să fie calificată drept activitate economică, s-ar pune în plus problema dacă trebuie să fie aplicate și principiile consacrate prin Hotărârea din 6 aprilie 1995, RTE și ITP/Comisia (C-241/91 P și C-242/91 P, Rec., p. I-743), precum și prin Hotărârea din 29 aprilie 2004, IMS Health (C-418/01, Rec., p. I-5039) („doctrina facilităților esențiale”), deși nu există o „piață în amonte”, având în vedere că datele vizate sunt reunite și înregistrate în cadrul exercitării unei prerogative de putere publică. Instanța menționată prezintă argumente în favoarea și în defavoarea aplicării acestei doctrine în acțiunea principală.
- 33 În aceste condiții, Oberster Gerichtshof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 102 TFUE trebuie interpretat în sensul că o autoritate publică acționează ca o întreprindere în momentul în care stochează într-o bază de date (Firmenbuch – registrul comercial) informațiile înregistrate de întreprinderi în temeiul obligației de declarare și oferă accesul la informațiile menționate și/sau crearea de extrase în schimbul unei taxe, însă interzice orice altă utilizare în afara acestor activități?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

Există activitate în calitate de întreprindere în cazul în care autoritatea publică, invocând protecția prin dreptul *sui generis* în calitate de producător al unei baze de date, interzice alte utilizări în afara posibilității de consultare și a creării de extrase?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima sau la a doua întrebare:

Articolul 102 TFUE trebuie interpretat în sensul că principiile stabilite în Hotărârile [RTE și ITP/Comisia, precum și IMS Health, citate anterior] («doctrina facilităților esențiale») trebuie aplicate și în cazul în care nu există o «piață în amonte», întrucât colectarea și stocarea datelor într-o bază de date (Firmenbuch – registrul comercial) are loc în exercitarea puterii publice?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a doua întrebare

- 34 Prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă activitatea unei autorități publice care constă în a stoca, într-o bază de date, datele pe care întreprinderile sunt ținute să le comunice în temeiul unor obligații legale, în a permite persoanelor interesate să consulte aceste date și/sau în a le furniza copii ale acestora pe hârtie în schimbul unei remunerații, interzicând orice utilizare a respectivelor date, această autoritate publică prevalându-se, în special, de protecția *sui generis* care îi este acordată în calitate de producător al bazei de date în cauză, constituie o activitate economică, astfel încât autoritatea publică menționată trebuie să fie considerată, în cadrul acestei activități, drept întreprindere în sensul articolului 102 TFUE.
- 35 În această privință, decurge din jurisprudență că este o întreprindere, în sensul aplicării dispozițiilor dreptului Uniunii în materie de concurență, orice entitate care exercită o activitate economică, independent de statutul juridic al acestei entități și de modul său de finanțare (Hotărârea din 23 aprilie 1991, Höfner și Elser, C-41/90, Rec., p. I-1979, punctul 21, și Hotărârea din 17 februarie 1993, Poucet și Pistre, C-159/91 și C-160/91, Rec., p. I-637, punctul 17). Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, constituie activitate economică orice activitate care constă în oferirea de bunuri sau de servicii pe o piață determinată (Hotărârea din 24 octombrie 2002, Aéroports de Paris/Comisia, C-82/01 P, Rec., p. I-9297, punctul 79, Hotărârea din 1 iulie 2008, MOTOE, C-49/07, Rep., p. I-4863, punctul 22, și Hotărârea din 3 martie 2011, AG2R Prévoyance, C-437/09, Rep., p. I-973, punctul 42). Astfel, statul însuși sau o entitate de stat poate acționa în calitate de întreprindere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 martie 1985, Italia/Comisia, 41/83, Rec., p. 873, punctele 16-20).
- 36 În schimb, nu au un caracter economic care să justifice aplicarea normelor de concurență prevăzute de Tratatul FUE activitățile care sunt legate de exercitarea prerogativelor de putere publică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 1985, Comisia/Germania, 107/84, Rec., p. 2655, punctele 14 și 15, Hotărârea din 19 ianuarie 1994, SAT Fluggesellschaft, C-364/92, Rec., p. I-43, punctul 30, precum și Hotărârea MOTOE, citată anterior, punctul 24).
- 37 În plus, un subiect de drept, în special o entitate publică, poate fi considerat întreprindere numai în ceea ce privește o parte dintre activitățile sale, dacă acestea trebuie să fie calificate drept activități economice (Hotărârile Aéroports de Paris/Comisia, punctul 74, și MOTOE, punctul 25, citate anterior).

- 38 Astfel, în cazul în care o entitate publică desfășoară o activitate economică ce poate fi disociată de exercitarea prerogativelor sale de putere publică, această entitate, în ceea ce privește această activitate, acționează în calitate de întreprindere, în timp ce, dacă activitatea economică respectivă este indisociabilă de exercitarea prerogativelor sale de putere publică, toate activitățile desfășurate de entitatea menționată rămân activități legate de exercitarea acestor prerogative (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 martie 2009, SELEX Sistemi Integrati/Comisia, C-113/07 P, Rep., p. I-2207, punctul 72 și următoarele).
- 39 Pe de altă parte, faptul că un produs sau un serviciu furnizat de o entitate publică și care este legat de exercitarea de către aceasta a unor prerogative de putere publică este furnizat în schimbul unei remunerații prevăzute de lege, iar nu stabilite, direct sau indirect, de această entitate, nu este suficient în sine pentru ca activitatea desfășurată să fie calificată drept activitate economică, iar entitatea care o desfășoară să fie calificată drept întreprindere (a se vedea în acest sens Hotărârile SAT Fluggesellschaft, punctul 28 și următoarele, și Diego Calì & Figli, punctele 22-25, citate anterior).
- 40 În lumina ansamblului acestei jurisprudențe, este necesar să se sublinieze că o activitate de colectare de date referitoare la întreprinderi, în temeiul unei obligații legale a acestora din urmă de a declara respectivele date și al atribuțiilor coercitive aferente, ține de exercitarea unor prerogative de putere publică. În consecință, o astfel de activitate nu constituie o activitate economică.
- 41 De asemenea, nici o activitate care constă în păstrarea și în punerea la dispoziția publicului a datelor astfel colectate, fie printr-o simplă consultare, fie prin furnizarea de copii pe suport de hârtie, în conformitate cu legislația națională aplicabilă, nu constituie o activitate economică, întrucât păstrarea unei baze de date care conține astfel de date și punerea sa la dispoziția publicului sunt activități indisociabile de activitatea de colectare a acestor date. Astfel, colectarea datelor respective și-ar pierde în mare măsură utilitatea în lipsa păstrării unei baze de date care să le repertorieze pentru ca publicul să le poată consulta.
- 42 În ceea ce privește faptul că punerea la dispoziția persoanelor interesate a datelor care figurează într-o asemenea bază de date este remunerată, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței citate la punctele 38 și 39 din prezenta hotărâre, în cazul în care taxele sau redevențele datorate pentru punerea la dispoziția publicului a informațiilor în cauză nu sunt stabilite, direct sau indirect, de entitatea în cauză, ci sunt prevăzute de lege, perceperea unei asemenea remunerații poate fi privită ca indisociabilă de această punere la dispoziție. Astfel, perceperea de către Republik Österreich a unor taxe sau redevențe datorate pentru punerea la dispoziția publicului a informațiilor menționate nu este de natură să determine schimbarea calificării juridice a acestei activități, astfel încât aceasta nu constituie o activitate economică.
- 43 În această privință, trebuie arătat că, potrivit informațiilor care figurează în decizia de trimitere, Republik Österreich este cea care ține Firmenbuch și baza de date aferentă acestuia din urmă, în timp ce agențiile intermediare, selecționate în cadrul unei cereri de ofertă, asigură interfața dintre clientul final și baza de date menționată și percep taxele prevăzute de FBDV, al căror quantum îl varsă Republik Österreich. Potrivit Comisiei, ca remunerație pentru activitățile lor, agențiile intermediare pot factura clientului final, în plus față de aceste taxe, un supliment rezonabil.
- 44 În aceste condiții, după cum a arătat avocatul general la punctul 29 din concluzii, este necesar ca activitățile Republik Österreich să nu fie confundate cu cele ale agențiilor intermediare. Astfel, în acțiunea principală, în cauză sunt activitățile Republik Österreich, iar nu cele ale agențiilor intermediare.
- 45 Republik Österreich a afirmat în ședință că agențiile intermediare sunt selecționate exclusiv în funcție de criterii de calitate, iar nu pe baza unei oferte financiare, și că numărul lor nu este limitat. Dacă aceasta este situația, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere, unica remunerație pe care

autoritățile publice o percep în schimbul păstrării și al punerii la dispoziția publicului, prin agențiile intermediare, a informațiilor care figurează în baza de date din acțiunea principală constă în taxele prevăzute de FBDV.

- 46 Instanța de trimitere solicită de asemenea Curții clarificări cu privire la activitatea unei autorități publice care constă în a interzice agențiilor intermediare și clienților finali ai acestora să reutilizeze informații colectate de această autoritate și repertoriate în baza de date a unui registru public precum Firmenbuch în scopul de a presta propriile servicii de informare. În special, aceasta întreabă dacă faptul că respectiva autoritate publică se prevalează de protecția *sui generis* care îi este acordată în calitate de producător al unei baze de date, conform articolului 7 din Directiva 96/9, implică desfășurarea unei activități economice.
- 47 În această privință, trebuie să se considere că o entitate publică care creează o bază de date și care invocă ulterior drepturi de proprietate intelectuală, în special dreptul *sui generis* sus-menționat, în scopul de a proteja datele repertoriate în aceasta nu acționează, în temeiul acestui simplu fapt, în calitate de întreprindere. O asemenea entitate nu este ținută să autorizeze o utilizare liberă a datelor pe care le colectează și le pune la dispoziția publicului. Astfel cum atrage atenția Republik Österreich, o autoritate publică poate considera în mod legitim că este necesar sau chiar obligatoriu, în raport cu dispozițiile dreptului său național, să interzică reutilizarea datelor care figurează într-o bază de date precum cea din acțiunea principală pentru a fi respectat interesul acestor societăți și al altor subiecți de drept care fac aceste declarații impuse de lege ca informațiile care le privesc să nu fie reutilizate în afara acestei baze.
- 48 În această privință, din decizia de trimitere reiese că o limitare legală a reutilizării datelor din Firmenbuch există în dreptul austriac, articolul 4 alineatul (2) din FBDV prevăzând că autorizarea de a consulta Firmenbuch, potrivit articolului 34 și următoarelor din FBG, nu conferă, pe lângă consultarea datelor, dreptul de a efectua acte de exploatare a acestora.
- 49 Faptul că punerea la dispoziție a datelor dintr-o bază de date este remunerată nu are nicio incidență asupra caracterului economic sau a lipsei de caracter economic al interzicerii reutilizării acestor date, cu condiția ca această remunerație să nu fie ea însăși de natură să justifice calificarea activității în cauză drept activitate economică, în conformitate cu considerațiile expuse la punctele 39 și 42 din prezenta hotărâre. În cazul în care remunerația pentru punerea la dispoziție a datelor este limitată și este considerată indisociabilă de aceasta, invocarea unor drepturi de proprietate intelectuală în scopul protecției acestor date, mai precis în scopul de a împiedica reutilizarea lor, nu poate fi considerată drept o activitate economică. Astfel, o asemenea invocare este, în aceste împrejurări, indisociabilă de punerea la dispoziție a datelor respective.
- 50 În sfârșit, în măsura în care instanța de trimitere solicită clarificări cu privire la aspectul dacă Directiva ISP poate avea o incidență asupra răspunsului la prima și la a doua întrebare, trebuie să se constate că, în conformitate cu ceea ce precizează în considerentul (9), această directivă nu include obligația de a permite reutilizarea documentelor. Pe de altă parte, accesul la datele cuprinse în Firmenbuch nu intră sub incidența IWG, lege prin care Republik Österreich a transpus Directiva ISP. În consecință, această directivă este lipsită de relevanță în ceea ce privește caracterul economic sau lipsa caracterului economic al unui refuz de a permite reutilizarea unor date în contextul prezentei cauze principale.
- 51 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima și la a doua întrebare că activitatea unei autorități publice care constă în a stoca, într-o bază de date, datele pe care întreprinderile sunt ținute să le comunice în temeiul unor obligații legale, în a permite persoanelor interesate să consulte aceste date și/sau în a le furniza copii ale acestora pe suport de hârtie nu constituie o activitate economică și, în consecință, această autoritate publică nu trebuie să fie considerată, în cadrul acestei activități, drept o întreprindere în sensul articolului 102 TFUE. Faptul că această consultare și/sau această furnizare de copii sunt efectuate în schimbul unei remunerații prevăzute de lege, iar nu stabilite, direct sau indirect, de entitatea în cauză, nu este de natură să

determine schimbarea calificării juridice a respectivei activități. În plus, nici în cazul în care o astfel de autoritate publică interzice orice altă utilizare a datelor astfel colectate și puse la dispoziția publicului, prevalându-se de protecția *sui generis* care îi este acordată în calitate de producător al bazei de date în discuție în temeiul articolului 7 din Directiva 96/9 sau de orice alt drept de proprietate intelectuală, aceasta nu desfășoară o activitate economică și, așadar, nu trebuie să fie considerată, în cadrul acestei activități, drept o întreprindere în sensul articolului 102 TFUE.

Cu privire la a treia întrebare

- 52 Având în vedere răspunsul la prima și la a doua întrebare și caracterul subsidiar al celei de a treia întrebări, nu este necesar să se răspundă la aceasta din urmă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 53 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Activitatea unei autorități publice care constă în a stoca, într-o bază de date, datele pe care întreprinderile sunt ținute să le comunice în temeiul unor obligații legale, în a permite persoanelor interesate să consulte aceste date și/sau în a le furniza copii ale acestora pe suport de hârtie nu constituie o activitate economică și, în consecință, această autoritate publică nu trebuie să fie considerată, în cadrul acestei activități, drept o întreprindere în sensul articolului 102 TFUE. Faptul că această consultare și/sau această furnizare de copii sunt efectuate în schimbul unei remunerații prevăzute de lege, iar nu stabilite, direct sau indirect, de entitatea în cauză, nu este de natură să determine schimbarea calificării juridice a respectivei activități. În plus, nici în cazul în care o astfel de autoritate publică interzice orice altă utilizare a datelor astfel colectate și puse la dispoziția publicului, prevalându-se de protecția *sui generis* care îi este acordată în calitate de producător al bazei de date în discuție în temeiul articolului 7 din Directiva 96/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 1996 privind protecția juridică a bazelor de date sau de orice alt drept de proprietate intelectuală, aceasta nu desfășoară o activitate economică și, așadar, nu trebuie să fie considerată, în cadrul acestei activități, drept o întreprindere în sensul articolului 102 TFUE.

Semnături